

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

המערער

המוסד לביטוח לאומי

-

המשיב

פלוגי (חסוי) באמצעות אביו (אפוטרופוס)

לפני: השופטת לאה גליקסמן, השופט רועי פוליאק, השופט אילן סופר
נציג ציבור (עובדים) מר אמיר ירון, נציג ציבור (מעסיקים) מר דן בן חיים

בשם המערער – עו"ד חגי פרנקל
בשם המשיב – עו"ד פארס קויקס

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי חיפה (השופטת מיכל פריימן ;
ב"ל 14-05-39775), שבו נקבע כי יש להחזיר את עניינו של המשיב לוועדה, על
מנת שתדון בבקשתו של המשיב לאשר לו רכב אוטומאטי דווקא, בשל מגבלותיו
של אביו, מורשה הנהיגה שלו.
נציין, כי ערעור המוסד הוגש גם בנושא נוסף – אופן ההתחשבות הכספית בעת
החלפת רכב, אולם בעניין זה חזר בו המוסד מערעורו (הודעת המוסד מיום
7.12.2017), והוסכם כי תיערך התחשבות על פי האמור בהלכת הודאיה [עב"ל
(ארצי) 13-05-46293 מיום 7.9.2015].

הרקע לערעור ופסק דינו של בית הדין האזורי

2. המשיב הינו מוגבל בניידות אשר זכאי להטבות מכוח הסכם הניידות.
3. למשיב אושרו במהלך השנים רכבים שונים בהתאם לקביעות הוועדה לגודל רכב
(להלן – הוועדה). משפחתו של המערער רכשה רכבים שלא בהתאם לקביעות
הוועדות.
4. אביו של המשיב הוא מורשה נהיגה (כהגדרתו בהסכם הניידות) של המשיב.
לטענת המשיב, אביו הוא מורשה הנהיגה היחיד שלו. בהודעת המדינה נטען כי
גם אחיו של המערער _____ רשום כמורשה נהיגה של המשיב.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

5. בתביעתו, טען המשיב (מפי אביו) כי הוועדה לא תיעדה את טענותיו של אבי המשיב בכל הנוגע לבקשה לאשר רכב בעל גיר אוטומאטי, לאור מגבלותיו הרפואיות והנכויות של האב, מורשה הנהיגה היחיד. נוכח האמור, ביקש כי עניינו יוחזר לוועדה על מנת שתשמע את טענותיו של אבי המשיב ותשקול מחדש את התאמת הרכב.
6. המערער (להלן – **המוסד**) טען כי על הוועדה להתייחס אך ורק לצרכיו ומוגבלויותיו של המוגבל בניידות ואין זה מתפקידה או בסמכותה לדון במוגבלות, בקשות או צרכים של מורשה הנהיגה.
7. בית הדין האזורי קיבל את תביעתו של המשיב, כמפורט להלן.
8. בית הדין האזורי הפנה לפסק דינו של בית הדין האזורי ירושלים [ב"ל 46379-04-14 **פלונית – המוסד לביטוח לאומי** (21.6.2016)] שבו נתקבלה טענה דומה, וקבע כי הנפסק בו יפה גם לעניינו של המשיב. בית הדין האזורי הביא בהרחבה מדבריו של בית הדין האזורי ירושלים, כמפורט להלן:
- "סעיף 9(א) להסכם בדבר גמלת ניידות מיום 1.6.77 (להלן - הסכם הניידות או ההסכם) קובע כי:**
- (1) מוגבל בניידות הזכאי להלוואה עומדת, שהמכון קבע לגביו כי מטעמי בריאות או מבחינה גופנית או מפאת הגבלותיו בנהיגה (להלן - צרכים מיוחדים), הוא זקוק לרכב מיוחד, יהיה הרכב הקובע לגביו, לעניין תוספת ג' להסכם זה, הרכב שקבע המכון בכפוף לאמור בפסקה (2).
- (2) הרכב שיקבע המכון לעניין פסקה (1) יהיה הרכב שמחירו כולל מסים, לרבות המסים החלים על האבזרים, הוא הזול ביותר ממחירי כלי הרכב המתאימים למוגבל בניידות".
- מסעיף זה עולה כי על הוועדה לבחון את מצבו של המוגבל בניידות ולהתאים לו רכב בהתאם למגבלותיו ובלבד שמדובר ברכב הזול ביותר המתאים לצרכיו.
- בעניין בן שלום התייחס בית הדין הארצי לסעיף זה וקבע כי:
- 'הזכאות לרכב מיוחד מפאת צרכיו המיוחדים של המוגבל בניידות על פי הוראת סעיף 9(א) להסכם הניידות, אינה כוללת התאמת רכב מיוחד לעיסוקו. תכלית אותה הוראה להתאים לו רכב שיאפשר לו להתנייד ממקום למקום פשוטו כמשמעו, לרבות אל מקום עבודתו וממנו. למילוי אותה תכלית, יש להתאים למוגבל בניידות רכב, אליו יוכל להיכנס וממנו יוכל לצאת ללא קושי, ובו יוכל

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

לנהוג בבטחה ללא סיכון עצמו ואחרים, חרף מגבלותיו הבריאותיות והגופניות.
שאלת העיסוק או תנאים אישיים אחרים כמצב משפחתי וכלכלי - אינם רלבנטיים כלל לקביעת הזכאות לרכב המיוחד. לכן למשל, מוגבל בניהודות שעיסוקו הובלת משאות או הסעת אנשים - אינו זכאי למשאית או מיניבוס כרכב קובע. הוא הדין לגבי בעל משפחה ברוכת ילדים שאינו זכאי עקב כך לרכב קובע עם יותר מושבי נוסעים" (עב"ל 1346/00 **בן שלום נ' המוסד לביטוח לאומי**, ניתן ביום 24.5.01, ההדגשה הוספה - ד.פ.)

מן האמור לעיל עולה, כפי שטען הנתבע, כי על הוועדה להתאים את הרכב למוגבל בניהודות ולא לתנאים האישיים, משפחתיים, כלכליים העוטפים אותו. עם זאת, הודגש כי תכליתה של ההוראה בסעיף 9(א) להסכם בדבר גמלת ניהודות הינה לאפשר למוגבל בניהודות להתנייד ממקום למקום.

מן התצהיר שהגישה אם התובעת על צרופותיו עולה כי היא מורשת הנהיגה היחידה של התובעת, כי אינה מסוגלת להוציא רישיון לנהיגה ברכב ידני וכי המשפחה אינה יכולה לממן את ההפרש בין רכב ידני לאוטומטי. דברים אלה לא נסתרו. לכך יש להוסיף כי התובעת היא קטינה הנזקקת לטיפולים רבים. תוצאת הענקת הלוואה עומדת לתובעת לרכישת רכב שאין בו תיבת הילוכים אוטומטית תהיה, אם כן, העדר יכולת של התובעת להתנייד ממקום למקום, ובכלל זה לקבל טיפולים שהיא נזקקת להם, היינו פגיעה קשה הן בתובעת עצמה, והן בתכליתו הבסיסית ביותר של הסכם הניהודות. מסקנתנו זו מבוססת על תכליתו של ההסכם, ואינה בגדר שינוי המחייב את הסכמת הצדדים. לפיכך אין אנו נדרשים לטענת הנתבע כי כל שינוי בהסכם מחייב את הסכמת הצדדים להסכם.

בנסיבות אלה, וכדי להגשים את תכלית ההסכם, יוחזר עניינה של התובעת לוועדה לגודל רכב. הוועדה תתייחס לעובדה שאמה של התובעת, שהינה מורשת הנהיגה שלה, אינה נוהגת ברכב בעל תיבת הילוכים ידנית."

9. בית הדין האזורי הפנה גם לפסק דינו של בית דין זה בעניין **דועא עומר** [עב"ל 78559-07-10 **המוסד לביטוח לאומי – דועא עומר** (15.12.2011)] שבו נקבע כך:

"המוסד העלה טענות כנגד דרך הפעלת שיקול דעתה של ועדת ההשגה, אך טענות אלו אינן מקובלות עלינו. איננו סבורים כי עצם הלקיחה בחשבון של העדפת המבוטח, או משפחתו, כחלק

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

ממכלול הקריטריונים הנבחנים על ידי הוועדה לצורך התאמת הרכב והאביזרים לצרכיו של המבוטח הספציפי, מהווה חריגה מסמכות הוועדה – כל עוד הוועדה היא שמפעילה את שיקול הדעת המקצועי בקשר לכך. במקרים שלפנינו לקחה הוועדה בחשבון שיקוליה את העובדה, שאינה במחלוקת, כי המבוטחים משתמשים בכיסא הנשלף מזה מספר שנים ומרוצים מהשימוש בו, ולא מצאנו בכך פגם. אף לא מצאנו כל פגם משפטי אחר בהחלטותיה.

10. על יסוד האמור בפסקי דין אלה קבע בית הדין האזורי כי אין כל פגם בכך שהוועדה תיקח בחשבון טענות והעדפות המשיב או מורשה הנהיגה שלו לצורך העניין, תוך הפעלת שיקול דעתה.

לאור האמור, הוחזר עניינו של המשיב לוועדה על מנת שתשמע טיעוני המשיב, באמצעות אביו אפוטרופסו, שהינו גם מורשה הנהיגה היחיד שלו, כי יש מקום לאשר למשיב רכב אוטומטי דווקא, בשל מגבלותיו של מורשה הנהיגה, ותשקול האם יש מקום לשינוי הרכב שאושר למשיב, לרכב אחר, אוטומאטי, ובכל מקרה תנמק החלטתה.

טענות הצדדים והמדינה בערעור

11. נקדים ונציין כי בהחלטה מיום 22.2.2018 התקבלה עמדת המוסד לביטוח לאומי, שלפיה יש להידרש לעמדת המדינה, שהיא צד להסכם הניידות, נוכח העובדה שלקבלת עמדת המשיב, שלפיה יש להתחשב גם במגבלותיו הרפואיות ובצרכיו המיוחדים של **מורשה הנהיגה** של המוגבל בניידות, ולא רק במגבלותיו הרפואיות וצרכיו הרפואיות של המוגבל בניידות, עשויות להיות השלכות רוחב ומשמעויות תקציביות.

12. **המוסד טען** כי על פי הוראות הסכם הניידות, הוועדה נדרשת לבדוק את הצרכים המיוחדים של המוגבל בניידות עצמו, ועל כן ככל שלא הביאה בחשבון את רצונות משפחתו, לא נפלה בהחלטתה טעות משפטית, המצדיקה החזרת עניינו של המשיב לוועדה; מדובר ב"רכב מיוחד" אשר מאושר למוגבל בניידות בהתאם לצרכיו המיוחדים, וזאת מעבר לרכב הסטנדרט – "הרכב הקובע", וכן ניתן לאשר מימון לרכישת אבזרים מיוחדים על פי קביעת המכון הרפואי לבטיחות בדרכים לצורך הנהיגה, בטיחות הנסיעה והשימוש ברכב; הן בקביעת הרכב

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

המיוחד והן בקביעת הצורך באבזרים מיוחדים יש לבדוק את הצרכים המיוחדים של המוגבל בניידות ולא את צרכי משפחתו והסובבים אותו; קביעתו של בית הדין האזורי מהווה סטייה ברורה מהוראת סעיף 9 להסכם הניידות הקובעת כי מה שיובא בחשבון בקביעת סוג הרכב הם צרכיו של המוגבל בניידות בלבד ולא צרכים אחרים; מדובר בחריגה מהוראות הסכם הניידות ושינויו שלא על ידי הצדדים לו.

13. **המוסד הוסיף וטען** כי יתכן ולנוהג ברכב או למשפחת המוגבל ישנה העדפה או נוחות מסויימת, אך הוועדה אינה נדרשת להתייחס לכך, ואין מדובר בשיקול רלוונטי; מדובר בהטבה סוציאלית בהיקפים ניכרים, אשר בגינה לא משולמים דמי ביטוח, וזאת מעבר לקצבת הניידות השוטפת. ככל שעל הוועדה להתחשב ברצונות משפחת המוגבל בניידות הרי שלרצונות אלה אין גבול ויש לכך השפעות כלכליות מרחיקות לכת. מעבר לכך, קיימים קשיים אופרטיביים המאיינים את יכולתה של הוועדה לערוך בדיקת התאמת הרכב למורשה הנהיגה והם: מה יהיו אבני הבוחן שעל בסיסן תקבל הוועדה את החלטתה; מי יהיה הגורם המוסמך לתת לוועדה מידע מאושר באשר למגבלות הנטענות; האם כל שיקול שהוא יכול לשמש צידוק לקבלת רכב אוטומאטי, לרבות נוחות או הרכב משפחתי (וזאת בניגוד לפסיקתו של בית דין זה בעניין **בן שלום** [עב"ל (ארצי) 176/10 **שלום בן שלום** – המוסד לביטוח לאומי (10.10.2010)]).

14. **המוסד הדגיש, מעבר לנדרש לשיטתו**, כי טענות אבי המשיב שאינו כשיר לנהוג ברכב ידני וכי הוועדה לא התייחסה לטענתו כי הוא מבקש אישור לרכב אוטומאטי נטענה בעלמא וללא ביסוס ממשי. כך, בבקשת המשיב לאשר לו רכב מיוחד כלל לא מצוין נימוק זה והטענות הינן שהרכב שאושר אינו מתאים למידות הכיסא והוא מעוניין ברכב הקודם שאושר (שהיה בעל גיר ידני ולא אוטומאטי); אבי המשיב רכש בעבר רכבים ידניים; לא צורפה כל אסמכתא לכך שאבי המשיב אינו יכול לנהוג ברכב ידני, ומגבלה זו לא מצוינת ברישיון הנהיגה שלו; העובדה שאביו של המערער מוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי בביטוח נכות ונקבעו לו דרגת נכות רפואית ודרגת אבדן אי כושר אין בה כשלעצמה כדי להוות ראיה לכך שהוא מנוע מלנהוג ברכב ידני. משלא הוצגה ראיה כזו בבית הדין האזורי, אין מקום להגישה במסגרת הערעור.

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

15. **המדינה טענה** כי קביעתו של בית הדין האזורי שלפיה על הוועדה לדון גם במגבלותיו של אבי המשיב אינה מתיישבת עם הוראות הסכם הניידות, לפיהן שיעור מוגבלותו בניידות וצרכיו המיוחדים של המוגבל בניידות הם אלה שמנחים את הוועדה ומכתיבים את סוג הרכב המתאים לו ולצרכיו; בהתאם לפסיקה (עניין **בן שלום**), אין להתחשב בשאלת העיסוק של המוגבל בניידות או תנאים אישיים אחרים כמצב כלכלי או משפחתי; הפרשנות שנתן בית הדין האזורי להוראות הסכם הניידות היא פרשנות שהוראות הסכם הניידות אינן יכולות לשאת; פרשנות זו גם תוביל למצב אבסורדי שבו הוועדה תידרש לקיים דיונים נוספים וייחודיים אשר אינם בגדר סמכותה, ובתוך כך לקבוע התאמת צרכי מורשה הנהיגה של המוגבל בניידות במסגרת קביעת דגם הרכב המתאים למוגבל בניידות; בית הדין לעבודה אינו יכול להעניק זכויות על פי שיקול דעתו, אם הדבר אינו תואם את ההסכם ואת הזכויות שהוקנו מכוחו, ובמיוחד עת לשון ההסכם ברורה ולא בלתי סבירה בעליל; לקביעתו של בית הדין האזורי עלולות להיות השלכות רחבות היקף. בהקשר זה נטען כי גם בפרשנות של חקיקה סוציאלית יש להתייחס לשיקולים התקציביים העומדים בבסיסה, ואין להכריע במנותק משיקולי תקציב. בענייננו, עלות השדרוג המבוקשת היא 30,000 ₪, והעלות המוערכת הכוללת של היענות לבקשות דומות לבקשות המשיב היא 30,000,000 ₪ בשנה.

המדינה הוסיפה וטענה כי מבירור שערך במוסד לביטוח לאומי התברר כי אביו של המשיב אינו מורשה הנהיגה היחיד שלו, וגם אחיו _____ רשום כמורשה נהיגה. בשולי הטיעון ציינה המדינה כי נוכח הזמן הרב שחלף מאז חתימתו של הסכם הניידות, מינה החשב הכללי במשרד האוצר ביום 13.5.2018 צוות בין משרדי אשר מטרתו לבחון את כלל המרכיבים בהסכם הניידות, לרבות שינויים מבהירים הנדרשים ואופן מימונם.

16. **המשיב טען** כי לוועדה יש סמכות לדון בהעדפת משפחתו של המוגבל בניידות; במקרה הנדון, מורשה הנהיגה של המערער (אביו) הוא אדם נכה ומבוגר, שסובל מעודף משקל עם ליקויים רפואיים רבים ונוהג אך ורק ברכב אוטומאטי בשל מגבלותיו; יש לראות בצרכיו של מורשה הנהיגה היחיד כצרכיו של המוגבל בניידות; למשיב נרכש תמיד רכב אוטומאטי, והמשפחה שילמה את ההפרש בין

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

רכב ידני לבין רכב אוטומאטי ; ככל שלא יאושר רכב אוטומאטי, משמעות הדבר היא שלילת האפשרות של המשיב להתנייד, שכן אביו לא יוכל להיות מורשה נהיגה שלו ; יש לקבל את הצהרת מורשה הנהיגה כשלעצמה בפני הוועדה על העדר יכולת לנהוג ברכב עם גיר ידני, ובכל מקרה לוועדה יש את הכלים המקצועיים לשקול ולהכריע בעניין זה. מכל מקום, המשיב ימציא כל מסמך או ראיה להוכחת טענתו לוועדה ויעמוד לכל מבחן או בדיקה שהוועדה תחליט בענין העדפתו של מורשה הנהיגה לנהוג ברכב אוטומאטי.

המשיב העלה טענה גם לעניין אופן הגשת עמדת המדינה, וטען כי היא הוגשה בניגוד לתקנות, והיה על המדינה להגיש תעודת עובד ציבור של מי שמוסמך להצהיר בעניין.

הכרעה

17. לאחר בחינת טענות הצדדים וכלל חומר התיק, הגענו לכלל מסקנה כי בנסיבותיו של המקרה הנדון דין הערעור להתקבל. זאת, מבלי להכריע בשאלה העקרונית – האם בקביעת "רכב קובע" או "רכב מיוחד" למוגבל בניידות הזכאי לגמלת ניידות מכוח הסכם בדבר גמלת ניידות (להלן - **הסכם הניידות**) יש להתחשב גם במגבלותיו הרפואיות ובצרכיו המיוחדים של מורשה הנהיגה של המוגבל בניידות.

18. במקרה הנדון, טענתו של אבי המערער כי נוכח מגבלותיו הרפואיות הוא לא יוכל לשמש כמורשה נהיגה של המשיב אם לא יאושר לו רכב אוטומאטי נטענה **לראשונה** בבית הדין, ולא הובאה כל ראיה לתמיכה בה. כך, בבקשתו של המשיב (שהוגשה באמצעות אביו) להיבדק במכון רפואי לבטיחות בדרכים לשם בדיקת זכאותו לרכב, נטען כי הרכב אינו מתאים למידות כסא הגלגלים של המשיב. המשיב ביקש רכב מסוג סיטרואן ג'אמפי **שאושר לו בעבר, שהיה רכב ידני**. זאת ועוד. ברישיון הרכב של אבי המשיב לא מצוינת הגבלה שלפיה הוא יכול לנהוג ברכב אוטומאטי בלבד. אבי המשיב גם לא הציג כל מסמך או אישור רפואי המעיד על כך שיש לו מוגבלות כלשהי המונעת ממנו לנהוג ברכב ידני. נדגיש, כי אין די בטענה כללית כי אבי המשיב סובל ממחלות שונות וזכאי

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

לקצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי כדי להוות ראייה כי הוא אינו יכול לנהוג ברכב ידני.

לאמור יש להוסיף כי בענייננו גם קיימת אי בהירות אם אביו של המשיב הוא מורשה הנהיגה היחיד של המשיב (כפי שנטען), או שיש בני משפחה אחרים היכולים לשמש כמורשי נהיגה של המשיב.

19. **כללו של דבר** – משלא הובאה הן בפני הוועדה והן בפני בית הדין האזורי ולו ראשית ראייה לטענת אבי המשיב כי אינו יכול לנהוג ברכב ידני דין ערעור המוסד להתקבל, ואין צורך לקבוע מסמרות בנוגע לשאלה העקרונית שעלתה בהליך הזה.

20. נוסף, כי לשאלה העקרונית שעלתה פנים לכאן ולכאן. מחד, אכן בהתאם לסעיף 9 להסכם הניידות על הוועדה לאשר למוגבל בניידות רכב מיוחד (מותאם) או רכב עם אביזרים מיוחדים בהתאם לצרכיו ומגבלותיו של המוגבל בניידות, ולא מצויה בהסכם הניידות הוראה מפורשת המאפשרת להתחשב גם במגבלותיו של מורשה הנהיגה. כמו כן, כפי שטענה המדינה, להתחשבות במגבלותיו של מורשה הנהיגה עשויות להיות משמעויות תקציביות. מאידך, כפי שנפסק בעניין **בן שלום**, תכלית הסכם הניידות היא **"להתאים למוגבל בניידות רכב שיאפשר לו להתנייד ממקום למקום פשוטו כמשמעו, לרבות אל מקום עבודתו וממנו"**. עת מדובר במוגבל בניידות שאינו מסוגל לנהוג, תכלית זו יכולה להתממש רק אם יש למוגבל בניידות מורשה נהיגה. ככל שמאושר למוגבל בניידות רכב שמורשה הנהיגה אינו מסוגל לנהוג בו, מסוכלת תכלית הסכם הניידות. לטעמנו, יש שוני בין התאמת הרכב לעיסוקו או להרכב משפחתו של המוגבל בניידות לבין התאמת הרכב למגבלות מורשה הנהיגה. בעוד שעיסוקו או הרכב משפחתו של המוגבל בניידות הם עניינים **חיצוניים** לניידות, ואין להם השלכה על מימוש תכלית הסכם הניידות – לאפשר למוגבל בניידות להתנייד, הרי שלא ניתן לממש את תכלית הסכם הניידות עת מאושר למוגבל בניידות רכב שאינו תואם למגבלותיו של מורשה הנהיגה. בהקשר זה, לא למותר לציין כי הסכם הניידות מגדיר רשימה סגורה ומצמצמת של מי שיכולים להיות מוכרים כמורשה נהיגה. נדגיש, כי גם אם יש לשקול את התאמת הרכב למורשה הנהיגה, יש לעשות זאת אך ורק באותם מקרים שבהם אי ההתאמה תביא לסיכול תכלית הסכם

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 5001-10-16

הניידות, כגון במקרה שבו למורשה הנהיגה רישיון נהיגה ברכב אוטומאטי בלבד, כך שאינו יכול לנהוג ברכב ידני. מכאן, כי העדפה או שיקולי נוחות של מורשה הנהיגה אין די בה כדי לקבוע את סוג הרכב שיאושר, ונדרש כי מדובר בנסיבות מיוחדות שבהן התאמת הרכב **הכרחית** על מנת לאפשר למורשה הנהיגה לבצע תפקיד זה, כך שהימנעות מהתאמה תביא לסיכול תכלית הסכם הניידות. בהקשר זה, יש מקום גם לבדוק אם ניתן להעמיד למוגבל בניידות מורשה נהיגה אחר.

21. **סוף דבר** – בנסיבותיו של המקרה הנדון, משטענת אבי המשיב כי הוא אינו יכול לנהוג ברכב ידני נטענה לראשונה בבית הדין האזורי, וזאת בעלמא וללא שנתמכה בראייה כלשהי, דין ערעור המוסד להתקבל, ואין צורך להכריע בשאלה העקרונית שעלתה בהליך.

22. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

פסק הדין ניתן ביום כ"ו כסלו תש"פ (24 דצמבר 2019) בהעדר הצדדים ונשלח אליהם, והותר לפרסום בנוסח זה על פי החלטה מיום כ"ו כסלו תש"פ (24 דצמבר 2019).

אילן סופר,
שופט

רועי פוליאק,
שופט

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

מר דן בן-חיים,
נציג ציבור (מעסיקים)

מר אמיר ירון,
נציג ציבור (עובדים)